

Sygn. I C 1095/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Kopczyńska
Protokolant:	stażysta Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W.

przeciwko Z. D.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Z. D. na rzecz powoda (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W. kwotę 13.720,72 zł (trzynaście tysięcy siedemset dwadzieścia złotych siedemdziesiąt dwa grosze) z odsetkami umownymi w wysokości odpowiadającej odsetkom maksymalnym od dnia 11.08.2015 roku do dnia zapłaty;

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. Zasądza od pozwanego Z. D. na rzecz powoda (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W. kwotę 728,38 zł (siedemset dwadzieścia osiem złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1095/15

UZASDANIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 27 października 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Z. D. kwoty 13720,72 zł w tym:

- kwoty 12239,56 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 1206,16 zł tytułem naliczonych odsetek, bez dalszych odsetek,

- kwoty 275,00 zł tytułem opłat i prowizji bez dalszych odsetek.

Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z nim w dniu 16 czerwca 2014 r. umowę kredytu w zakresie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) w ramach którego pozwany otrzymał kredyt w wysokości 13170,73 zł. Pozwany był

zobowiązany do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłat, jednakże pozwany nie wywiązał się z tego obowiązku. W tej sytuacji po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem 15 lipca 2015 r.

Na dochodzoną pozew należność wchodzi: należność główna w wysokości 12239,56 zł, odsetki za okres od 16 czerwca 2014 r. do dnia wystawienia wyciągu banku tj. dnia 10 sierpnia 2015 r. w kwocie 1206,16 zł, koszty opłaty i prowizje w kwocie 275 zł. Powód ponadto wskazał, że zgodnie z postanowieniami zawartej umowy jest on uprawniony do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości 4-ktortność kredytu lombardowego NBP (pозew k. 2-5 akt)

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania według właściwości (postanowienie k. 7 akt).

W piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2015 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, na które składają się: opłata sądowa 687 zł, opłata skarbową od pełnomocnictw w kwocie 34 zł oraz opłaty notarialne w kwocie 7,38 zł (pismo k. 12 akt).

Pozwany Z. D. wnosil o oddalenie powództwa, ewentualnie o rozłożenia należności na raty. Był też otwarty na zawarcie ugody poprzez ustalenie z Bankiem nowych rat spłaty należności.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2014 r. Z. D. zawarł umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z (...) Bank (...) S.A. Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w kwocie 13170,73 zł, na okres od 16 czerwca 2014 r. do 20 czerwca 2017 r., ze spłatą w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat do dnia 20 czerwca 2017 r. Zgodnie z punktem 15 umowy za opóźnienia w spłacie raty lub jej części Bank naliczał odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne). Oprocentowany był wg. zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wnosila 16,00 % w stosunku rocznym i była równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W punkcie 17 umowy strony ustaliły, że jeżeli pożyczkobiorca nie zapłaci w terminach umownych pełnych rat kredytu, za co najmniej 2 okresy płatności, Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni. (dowód: umowa pożyczki k. 18-22 akt).

Wobec zaprzestania spłacania kredytu zgodnie z warunkami umowy Bank złożył kredytobiorcy oświadczenie datowane na dzień 7 czerwca 2015 r. o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia od dnia doręczenia, które miało miejsce 15 czerwca 2015 r. z podkreśleniem, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych z odsetkami i kosztami staje się natychmiastowo wymagalna. (dowód: wypowiedzenie umowy wraz z dowodem doręczenia k. 24-25 akt).

Stosownie do regulacji prawa bankowego pożyczkodawca w dniu 10 sierpnia 2015 r. wystawił wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie strony pozwanej.(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 23 akt).

Na dzień wniesienia pozwu, do spłaty pożyczkobiorcy pozostała kwota 13720,72 zł, na którą składają się: niespłacony kapitał 12239,56 zł, odsetki za opóźnienie liczone od dnia 16 czerwca 2014 r. do dnia 10 sierpnia 2015 r. w kwocie 1206,16 zł oraz koszty opłat i prowizji w kwocie 275,00 zł.(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 23 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: KRS powoda k. 16-17 akt, kserokopii umowy pożyczki k. 18-22 akt, wyciągu z ksiąg banku k. 23 akt, wypowiedzenia umowy wraz z dowodem doręczenia k. 24-25 akt oraz zeznań pozwanego Z. D. k. 32-33 akt.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c., Sąd dopuścił dowód z dokumentów przedłożonych przez powoda w trakcie postępowania. Ich prawdziwość nie był przez pozwanego kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości.

Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty mogą w całości stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia, tym bardziej że pozwany nie zaprzeczył istnienia zobowiązania i wysokości zadłużenia, a jedynie wnosił o rozłożenie należności na raty.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powoda zasługiwało w zasadniczej części na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 69 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawa Bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W dniu 16 czerwca 2014 r. Z. D. zawarł umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z (...) Bank (...) S.A. Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w kwocie 13170,73 zł, na okres od 16 czerwca 2014 r. do 20 czerwca 2017 r., ze spłatą w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat do dnia 20 czerwca 2017 r. Wobec zaprzestania spłaty rat pożyczki zgodnie z warunkami umowy Bank wypowiedział umowę i pozostawił całość udzielonych środków w stan natychmiastowej wymagalności.

Pozwany nie kwestionował faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty, wnosił jedynie o rozłożenie należności na raty.

Z art 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie został przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku oraz umowa, której prawdziwości oraz rzetelności pozwany nie kwestionował. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania. Natomiast pozwany nie udowodnił, że zwolnił się z ciążącego na nim zobowiązania.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem. Sąd oddalił powództwo częściowo w zakresie żądanych odsetek, gdyż od 1 stycznia 2016 r. nastąpiła zmiana art. 481 k.c..

Jak wynika z art. 476 zd. 1 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Do 1 stycznia 2016 r. art. 481 KC, który regulował kwestię odsetek za opóźnienie następująco:

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wysokość odsetek z tytułu opóźnienia może zatem być określona przez strony w umowie albo też może wynikać z przepisów prawa (wyżej cytowany § 2). Granicę wysokość odsetek za opóźnienie wyznaczały przepisy o odsetkach maksymalnych, zawarte w art. 359 § 2¹ KC (obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r.), który odpowiednio należało stosować. Zgodnie z jego brzmieniem - Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej (czyli. np. umowy) nie może w stosunku rocznym przekraczać 4-krotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne). W razie zastrzeżenia w czynności prawnej stopy odsetek za opóźnienie wyższych niż odsetki maksymalne wierzycielowi należały się odsetki maksymalne (art. 359 § 2¹ KC – obowiązującym do 1 stycznia 2016

r.). Organem, który określał wysokość odsetek ustawowych do dnia 1 stycznia 2016 r. była Rada Ministrów (art. 359 § 3 KC)

W dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), która znówelizowała m.in. przepisy dotyczące odsetek zarówno tych wynikających z art. 359 k.c. – tzw. odsetek kapitałowych, jak z art. 481 k.c. – tzw. odsetek za opóźnienie, zmieniającą sposób obliczania odsetek i ich wysokość.

Nowa treść art. 481 k.c. brzmi następująco -

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2². Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 2⁴. Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 56 cytowanej ustawy nowelizującej – Do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Powód wnosił o zasądzenie odsetek umownych w wysokość 4-krotności kwoty kredytu lombardowego NBP od kwoty kapitału, tj. 12239,56 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Biorąc pod uwagę wyżej opisane i cytowane przepisy (zarówno te przed 1 stycznia 2016 r., jak i te po 1 stycznia 2016 r.) –

Sąd zasądził odsetki umowne w wysokości odpowiadającej odsetkom maksymalnym liczonym od kwoty 12239,56 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, tj.

- od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 4-krotności kredytu lombardowego NBP – których wysokość odpowiadała żądaniu powoda - których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 k.c. w zw. z art. 359 § 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz

- od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 2-krotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, które są równe sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych., których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 i 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, bowiem w wyniku zmiany przepisów, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2016 r., żądanie powoda zasądzenia odsetek w przedstawionej przez niego wysokości po dniu 31 grudnia 2015 r. wykaczało po za obecnie obowiązujące ramy odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W treści wyroku Sąd nie zamieścił odrębnego punktu odnośnie oddalenia wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty, mając na uwadze stanowisko wyrażane w doktrynie. Odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki w: Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504, Przemysław Telenga w: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania cywilnego).

Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przesłanką do rozłożenia świadczenia na raty jest pozytywna prognoza odnośnie spłaty, bowiem celem uregulowania z art. 320 k.p.c., jest zapewnienie dłużnikowi możliwości spłaty zadłużenia. W niniejszej sprawie pozwany nie przedstawił Sądowi żadnych dowodów odnoszących się do jego obecnej sytuacji majątkowej oraz aktualnych możliwości zarobkowych, po których analizie Sąd mógłby rozpoznać złożony przez niego wniosek i ustalić istnienie faktycznej, realnej szansy na zaspokojenie wierzyciela w formie ratalnej. Ponadto należy wskazać, iż od chwili wytoczenia powództwa pozwany nie kontaktował się z powodem celem ewentualnych negocjacji w przedmiocie zawarcia ugody, jak również nie zapłacił nawet w części należności dochodzonych pozwem. Taka postawa pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie zgłoszonego przez niego wniosku.

Pozwany przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 i 2 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty składają się koszty poniesione wyłącznie przez powoda: opłata sądowa, którą uiszczył powód w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 172,00 zł, a następnie dopłacił 515 zł, tj. łącznie poniósł opłatę w kwocie 687 zł, opłatę skarbową w kwocie 34 zł oraz 7,38 zł kosztów opłat notarialnych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)